

красуні, господині, розумниці

Переможець конкурсу, провідник потяга "Голубі озера" Ковель-Одеса 23-річна Катерина Михалевич, працює в пасажирському вагонному депо Ковель п'ять років. За цей час набула досвіду у своїй професії. У першому турі конкурсу в депо Катерина Михалевич посіла перше місце, друге – у провідниці потяга Ковель-Київ Ганни Осіпчук. Тож саме ці дві провідниці депо, щоправда, кожна за себе, змагалися у другому турі

провідники Ганна Осіпчук і Василь Сизюк. Номер був дуже веселим, комічним і відображав справді нестандартну ситуацію. Провідник (Ганна Осіпчук) пильно стежила за пасажирами в одному з купе – дідом (Василем Сизюком) та бабою (Катериною Михалевич) – і перешкодила "хазяйновитому" дідові привласнити матрац і подушку. Провідниця швидко "розрулила" цю ситуацію, у цьому їй допомогла бабуся, яка ще й дуже гарно співала і танцювала.

дівчина білолиця, візьми ти мій квиток, дозволю хоча б разок проїхатись з тобою вдвох", – надзвичайно гарно виспівувала волинянка – провідниця Катя.

– Надзвичайно вдячна колективу пасажирського вагонного депо Ковель за підтримку, за активну участь у моєму конкурсному виступі, – говорить переможець конкурсу Катерина Михалевич. – Слюсар депо Петро Савлук склав для мене вірш-представлення, Ірина Дехтяр переробила пісню, яку я

"Кожному пасажиру потрібна щира усмішка"

конкурсу за звання кращого провідника Львівської залізниці.

Як розповіла Катерина, особливу увагу журі звертало на те, як діють провідники у нестандартних ситуаціях, бо коли такі ситуації трапляються у робочій обстановці, теоретичні знання не завжди допомагають.

У театралізованій сценці, учасниками, окрім Катерини, були

виконувала, голова профкому депо Галина Швець теж попрацювала над ідеєю виступу, інженер-технолог депо Роман Свінчук був моїм продюсером, а працівниця депо Ліна Мордовіна – музичним керівником. Мала підтримку від начальника депо Олександра Стречена та начальника резерву провідників Валерія Рачука, словом всього колективу депо.

– Чи важко бути у ролі конкурсантки?

– Хвилювання звичайно були, але три тижні репетицій у позаробочий час дали свої позитивні результати. Під час репетицій щось разом змінювали у сценарії, щось імпровізували... Я мала добрих вчителів, яким збоку було краще видно – що добре, а що погано. Сцени я не боялася, бо в школі рідного села Замшани, що неподалік Ковеля, де зараз і мешкаю, співала, танцювала, брала участь у різних конкурсах, КВНах, спортивних змаганнях, словом була активісткою. У нашому селі взагалі багато талановитих людей, серед яких розквітала і я (*жартує*). Коли ж навчалася у Здолбунівському професійному

ліцеї залізничного транспорту, то співала в хорі.

– А чому обрала професію провідника?

– У нашому селі живе багато залізничників. У моїй родині немає жодного, та я вирішила стати першою. Після закінчення ліцею у Здолбуніві працювала провідником на різних напрямках – їздила на Сімферополь, Київ, тепер постійно на Одесу. Заочно навчаюся в Київському державному економіко-технологічному університеті транспорту на спеціальності "Організація перевезень і управління на транспорті". За 5 років праці в депо зрозуміла, що до кожного пасажира потрібно підходити насамперед з усмішкою і з гарним настроєм. Щира усмішка завжди викликає взаємну реакцію. Найнапруженіша ситуація згладжується за допомогою усмішки та ввічливості до пасажира. Мені

подобається робота провідника, адже люблю подорожувати, люблю й навчатися, тому після закінчення університету сподіваюся перейти на іншу роботу з таким графіком роботи, щоб вночі висипатися. Думаю, я справлюся з будь-якою роботою, бо головне – налаштувати себе на виконання того чи іншого завдання, і все тоді виходить добре.

– На конкурсній сценці нестандартної ситуації була дуже веселою, та на практиці, мабуть, не все так весело...

– Звичайно. Трапляються різні ситуації. Не всі пасажири поводять себе виховано і спокійно. Трапляються різні пасажири, бувають і такі, що буянять, заважають іншим пасажирам. У таких випадках я маю право викликати на великих станціях міліцію. Однак це – виняткові випадки, переважно стараюся такі ситуації нормалізувати сама.

"Головне – вірити в себе"

Такого принципу дотримується "срібний" призер конкурсу "Кращий провідник" Юлія Герасимчук із пасажирського вагонного депо Львів. Про те, як вдалося досягти такого високого результату, про свої труднощі Юлія охоче розповіла кореспондентам.

– Юліє, коли Ви вирішили обрати професію провідника?

– Професію провідника я обрала самостійно. У 2007 році вступила до Львівського залізничного училища №52, у 2008 році закінчила навчання і почала працювати провідником пасажирських вагонів.

– З чого починався Ваш професійний шлях?

– Перший мій рейс був у напрямку Львів–Солотвино. Зараз працюю на одному напрямку "Львів–Сімферополь".

– Чи траплялись у Вашій роботі нестандартні ситуації?

– Ні, нестандартних ситуацій не було. Щоправда, інколи пору-

шують спокій пасажири, які випили зайвого. Переважно даю собі з ними раду самостійно, але інколи вгамувати їх мені допомагає начальник поїзда.

– Чи брали Ви участь раніше в конкурсі на звання кращого провідника?

– Ні, це мій перший конкурс. Була приємно вражена, коли дізналася, що представлятиму пасажирське вагонне депо Львів.

– Як готувалися до конкурсу?

– Було весело і водночас важко. Доводилося поєднувати роботу і репетиції. Однак мені це подобалося, адже я завжди була чимось зайнята.

– Від кого відчували найбільшу підтримку?

– Мене підтримували всі. Позитивну енергію і хороший настрій відчувала від батьків. На роботі допомагали інженер-технолог Лідія Матіаш, радіомеханік Роман Остапчук, начальник поїзда Львів–Сімферополь Леонід Стасів, голова профкому

Богдан Смолінський, начальник пасажирського вагонного депо Львів Ярослав Волівендер. Я дуже вдячна їм усім за терпіння й доброту, впевнена, що без їхньої підтримки не досягла б такого високого результату. Під час такого унікального професійного змагання працівники залізниці можуть якнайкраще себе показати не тільки у сфері роботи, але й у різних мистецьких напрямках, адже вони готують і творчі номери.

– Юліє, який тур конкурсу був для Вас найважчим, а який пройшов без труднощів?

– Найважчим для мене був тур "Мої таланти". Я танцювала східний танець, а його доволі важко виконувати. Відчуваю, що не на усі 100% постаралась під час привітання, коли кожен учасник представляв себе. Проте це стане для мене хорошим уроком, і до конкурсу в Донецьку готуватимуся особливо ретельно, щоб наша залізниця зайняла кращі місця.

– Наскільки ситуації, які де-

монстрували учасники під час конкурсу, є реальними?

– Ситуації на конкурсі були найрізноманітніші, але, якщо щиро, то в жодну з них я ще не потрапляла. У практиці інших провідників таке траплялося, тому вважаю ці ситуації цілком реальними.

– Юліє, як Вас зустріли після закінчення конкурсу?

– Звісно, що всі мене вітали, розпитували. Було дуже приємно. Я мала кілька вихідних днів. Знаю, що переможці отримують ще й

грошову премію.

– На часі – підготовка до Євро-2012. Як у вашому депо готуються до цієї події, які настанови мають провідники?

– Наші провідники вивчають на курсах англійську та німецьку мови, проходять курси підвищення кваліфікації.

– Якими іноземними мовами Ви володієте?

– Англійською, але вивчати її почала недавно і тому поки що володію нею на середньому рівні.